

מסורת הש"ס

א) ב"ק מז: נט: ב"מ סא;
ב) [שבת קתנא], א' לשיל ללח,
ד) [נעיל לז: א'] (ט) לעיל לז,
ו) שבת מה: קמ., ו) שבת מה: [מוספתא פ"ד],
ח) שבת מה:;

מוסף רש"י

אם הכנים ברישות בעל ההצר חייב. משנה היא בפרק שור שנגח את הפרה (מז). בקדרל שהכנים קדומוי ושכרן שורו של בעל הבית וא הכנים שורו ונגחו שורו של בעל הבית או שהכנים פירותיו ואכלתן בהמתו, בעל החצר חייב במקור, דמי אמר ליה עובל עול ואנטר לך קאמר ליה, והוא הדין הגט סתמא בשוק (ב"מ קאפ). רבי אומר: לעולם אינו חייב. דעול ופני וטער לך קאמר, ור"ה להגט סתמא בשוק (שם). שור של פטם. שפוטס שזורים למכור, הרי הוא כרגלי כל אדם. אפילו בן עיר אחרת שגח לכאן ע"י עירוב, מוליך למקומו, דכיון דאורחיה למוציא מתחלתו אוקמה ברישומיה דמאן דאמי למחר זמנא ליה (לעיר זמנא). בהבמה והכלים. כרגלי הבעלים. שהשאלה או לוקח בהמה או כלים מתחזן ביום טוב, אינו יכול להוליכם אלא לעולם אוקמה ברישומיה דמאן דאמי למחר זמנא ליה (לעיר זמנא). וחס לא ערב יח לא אפליג לכל דוח העיר (לעיר זמנא). שגח אדם יכול ללך ביו"ט אלא עד תחום שבת. כך נהנהו אינה יכולה ללך מוך לתחום, וכלו נמי אין לו רשות לנשטן חוץ לתחום (האורח ח"א סי' סט). אין משקין ושוחטין. דרך להשקות בהמה נקט משטת שמהא נוחה להפטיט (שבת שם) אורחא למיחלח נקט (שם קמ). את המדבריות. הנתיבות (שם שם) שרעות כאמר ממזל ונתן בתוך התחום (שם קמ). פצעילי תמרה. תמרים הנלקטין קודם שישלן ויטעין אותם ככלים שמשקין מוליגין וכן מתבטלות מאליהן, מהו לאטול מתן קודם שישלן מי מורה כהן דמיקנות הן כנגזרות ועימוקין או לא (שבת מה:).

מוסף תוספות

א. שאומר מנה זו אתן לפלוני ומנה זו לפלוני הרי זה לגביה כמכוח להן. כשי"א. ב. כלי מחבירו בעי"ט דאמר ר' יוחנן דהרי הוא כרגלי השואל. ג. דרעת המשאיל והשואל בכך. כשי"א. ד. אע"פ שרעת בעל הבית בכך אין דעת האורחים סומכת בכך לפי שאינם יודעים אי זו מנה ייחד לכל אחד ואחד מהם. ט. ה. אי עירב אותו שהיו מופקדין אותו מביאין אצלו דכרגליו הן.

כשי"א. א. אותם בסלים שעושין מלולבין וזן ממשלות מאליהן. רש"י שנת מה: ד"ה פצעלי. I. מלשון המפצע וזתם שהיו מפצצין התמרים כדי להתבשל. כשי"א. ו. ולאחר פצועיהן מתקלקלן, ולפיכך היה כבוד לידמותם לגזוגרות וצמוקים, ואפ"ה אמר ליה רבי שאר דומין לגזוגרות וצמוקין דהגן מתקלקלים ביותר וחוורין ומשיבין. ש. ט. שהיו מתחלה ראויין לאכילה והוא דוחה אותם בידים לייבשן ושוב אינן ראויין עד שייבשו. שטי"ה. י. ואיכא דאכיל מיניהו. שס.

שיוצאות ורועות באפר ואין נכנסות בישוב לא בימות החמה ולא בימות הגשמים. ומקשינן ומי אית ליה לר' מוקצה כלל דקתני אילו הן מדבריות, והא בעא מיניה ר' שמעון בר' מרי פצעילי תמרה לר' שמעון מהו, ואמר ליה אין מוקצה לר' שמעון

משילין פרק חמישי ביצה

מי שזמן אכלו אורחים. מעיר אחרת ויצאו אכלו על ידי ערוב: לא יוליכו. לאחר סעודה מנות צידס לציתם לסעודה הלילה: **אלא אם כן זכה להם**. ע"י אחר: **מנוסהם מערב** יו"ט. שמסרם בעל הבית זה לאדם אחר במשיכה ואמר לו זכה במנות הללו לפלוני ולפלוני דזינן לו לאדם שלא בפניו והיו שלהם מצעוד יום לילך כרגליהם: **גב'** אם הכנים **נרשום**. שורו וקדרותיו ופירותיו לחצר חצרו בעל חצר חייב צנוקין ורישא דהך מתני' צבצא קמא דכי אמר ליה עול עול ואנטר קאמר ליה: **לימא**. הך פלוגתא דהכא כי הך אולא משום

«מי שזמן אצלו אורחים לא יוליכו בידם מנות אלא אם כן זכה להם מנותיהם מערב יו"ט: **גב'** אתמר המפקיד פירות אצל חבירו רב אמר כרגלי מי שהפקידו לו ושמואל אמר כרגלי המפקיד לימא רב ושמואל דאזדו למעמייהו דתנן» אם הכנים ברשות בעל החצר חייב רבי אומר לעולם אינו חייב עד שיקבל עליו בעל הבית לשמור ואמר רב הונא אמר רב הלכה כדברי חכמים ושמואל אמר ר' הלכה כרבי לימא רב דאמר כרבנן ושמואל דאמר כרבי אמר לך רב אנא דאמרי אפי' לרבי עד כאן לא קאמר רבי התם אלא דבסתמא לא קביל עליה נטירותא אבל הכא הא קביל עליה נטירותא ושמואל אמר אנא דאמרי אפי' לרבנן עד כאן לא קאמרי רבנן התם אלא דניחא ליה לאיניש דניקום תוריה ברישותיה דבעל חצר דאי מוזיק ליה לא מיחייב אבל הכא מי ניחא ליה לאיניש דליקום פירה ברישותיה דחבריה תנן ואם ערב הוא פירותיו כמוהו ואי אמרת כרגלי מי שהפקידו אצלו כי ערב הוא מאי הוי אמר רב הונא אמרי בי רב יבגון שיחד לו

קרן זוית ת"ש מי שזמן אצלו אורחים לא יוליכו בידם מנות אא"כ זכה להם מנותיהם מערב יו"ט ואי אמרת כרגלי מי שהפקידו אצלו כי זכה להם ע"י אחר מאי הוי ה"ג כיון שזכה להם ע"י אחר כמי שיחד לו קרן זוית דמי ואיבעית אימא זכה שאני רב חנא בר חנילאי תלא בשרא בעברא דרשא אתא לקמיה דרב הונא א"ל אי את תלית זיל שקיל ואי אינהו תלו לך לא תשקול ואי איהו תלא מי שקיל והא ר' רב הונא תלמיד דרב הוה ואמר רב כרגלי מי שהפקידו אצלו שאני עברא דרשא דכמי שיחד לו קרן זוית דמי א"ל רב הלל לרב אשי ואי אינהו תלו ליה לא שקיל א והאמר שמואל שור של פטם הרי הוא כרגלי כל אדם א"ל רבינא לרב אשי ואי אינהו תלו ליה לא שקיל והאמר ר' רבה בר בר חנה א"ר יוחנן הלכה כר' דוסא א"ל רב אשי לרב כהנא ואי אינהו תלו ליה לא שקיל והתנן» הבהמה והכלים כרגלי הבעלים אלא שאני רב חנא בר חנילאי דגברא רבה הוא וסריד בשמעתיה וה"ק ליה אי את תלית אית לך סימנא בגוויה ולא מסחת דעתך מניה זיל שקול ואי אינהו תלו לך אבל משקין ושוחטין את הבייתות אלו הן בייתות הלנות בעיר מדבריות הלנות באפר: **גב'** למה לי למימר משקין ושוחטין מילתא אנב אורחיה קמ"ל ד'לשקי אינש בהמתו והדר לשחוט משום סריכא דמשכא »ת"ר יאלו הן מדבריות ואלו הן בייתות מדבריות ואלו הן בייתות ראשונה ואלו הן בייתות כל שיוצאות ורועות חוץ באפר ונכנסות ברביעה ראשונה ואלו הן בייתות כל שיוצאות בפסח ורועות לתחום ובאות ולנות בתוך התחום רבי אומר אלו ואלו בייתות הן אלא אלו הן מדבריות כל שיוצאות ורועות באפר ואין נכנסות לישוב לא בימות החמה ולא בימות הגשמים ומי אית ליה לרבי מוקצה והא בעא מיניה ר' שמעון בר רבי מרבי פ'פצעילי תמרה לר"ש מהו א"ל יאין מוקצה לר"ש אלא

ואדעתא דידיה תלו ליה: **כרגלי הבעלים**. וכיון דללכרו תלאוה שם הוה ליה אינהו בעלים: וטעמא לאו משום תחומין אלא רב הונא דאורי ליה הכי תלמידיה דרב הוה ורב אמר בשחיטת חולין (חולין דף זה). בשר כיון שנתעלס מן העין אסור ואפי' תלוי צידת צבית ישראל ורב חנא אגב טרדא דשמעתיה משכח שאר עסקיו: וה"ק ליה. רב הונא: אי אם פליט. מידי דעביד איניש צדיה לא מנשי ולא מסח דעתיה: ואי אינהו סנו לך. אתה לא היה דעתך לכך והס אינש זמירים בשלך ואסמו דעמייהו ולא תשקול. לשון אחר משום מוקצה: **מתני'** אין משקין ושוחטין אם המדבריות. משום מוקצה וצגמרא מפרש אמאי נקט משקין: **גב'** מלפא אגב אורחיה. דמנא דה"ל לאורוי צבהמות מי מותרת ומי אסורה נקט אורחיה בלישנא דמשמע מינה מילתא חדתי בדרך ארץ: **משום סריכא דמשכא**. שמהא נוחה להפשיטה שהוא נדבק יותר מדאי צבצר: **ונכנסות**. לישון: **כרביעה**. במרחשון: **פלעילי סמרה**. תמרים שאין מתבטלות צאילן לעולם וגורדין אותן מהאילן ועושין להן חותלות הן כלי כפות תמרים וכוסטין אותן לתוכן ומתבטלות: **מהו**. לאכול מהן ביום טוב: אלא

הוא, אי איהו תלא גלי דעתיה דכי יחוב סימנא שקיל ליה ולא מסח דעתיה, ואי אינהו תלו חייש דלמא מחלפי ליה (ג) ומסח דעתיה מיניה. מי שזימן אצלו אורחין לא יוליכו בידם מנות אא"כ זכה להן במנותיהן מערב יו"ט. [מתני'] אין משקין ושוחטין המדבריות אבל משקין ושוחטין את הבייתות. למה לי למיחנא משקין, מילתא אנב אורחיה קמ"ל דלישקי אינש והדר לישחוט, מ"ט דכי איכא סריכא משמטא (ג). ת"ר אלו הן מדבריות שיוצאות ורועות בא' [פר'] [ב]פסח ונכנסות ברביעה [ראשונה]. בייתות שיוצאות ורועות חוץ לתחום וכאות ולנות בתוך התחום. ר' אומר אילו ואילו בייתות הן, אלו הן מדבריות קאמר, רב חנא בר חנילאי גברא וסריד בשמעתיה

א) נראה דל"ל ואי חשכו תלו ליה לא שקיל. ב) נראה דכיתו ז"ל ס"ל דכיון דמסת דעתיה מיניה אסור משום תחומין וכן פי' הרב המאירי ז"ל בשם המפרשים ז"ל ואלו דכיון על דכיתו ז"ל. ג) כ"ה ג"י חז"ף וז"ל ועי' בש"ך יו"ד סימן ל"ט ס"ק י"ב.

מ.

	נח א מיי פ"ה מהל' יו"ט הלכה יב טושי"ע א"ח סימן של ספיף יח: בב ב מיי פ"ג מהל' מקץ ממון הלכה יד [ופ"ז הלכה ה] סמג עשין סו טור ש"ע ח"מ סימן שלג ספיף א [וסומן שלט ספיף ה ועי' בהג"ה בסימן רלא ספיף ג:
ב ג מיי פ"ה מהלכות יו"ט הלכה יג טושי"ע א"ח סי' של ספיף ח: בא ד ו מיי פ"ב מהלכות יו"ט ה' ב סמג לאוין עה טושי"ע א"ח סימן מזו ספיף ב [וסמן חלח ספיף ג:	ה [וטושי"ע י"ד סימן לט ספיף יב וי"ד שס: בב ז מיי פכ"ו מהל' שבת הלכה יד סמג לאוין סה טושי"ע א"ח סימן ט ספיף ב:

רבינו הגנאל

אתמר המפקיד פירות אצל חבירו, רב אמר כרגלי המופקדין אצלו ושמואל כרגלי המפקיד. לימא אודו לטעמייהו דתנן בב"ק בפרק שור שנגח את הפרה, אם הכנים ברשות, בעל חצר חייב, רבי אומר בכלול אינו חייב עד שיקבל עליו בעל הבית לשמור, ואיתמר אמר רב הונא אמר רב הלכה כחכמים, ושמואל אמר הלכה כרבי, אמר לך רב אנא דאמרי אפילו לר' עד כאן ב', וכבר פירשנוהו במקומו, והא דתנן אם עירב פירותיו כמוהו, דשמעייהו מינה כרגלי המפקיד, אוקמה רב בדיחו להן [קרן זוית] ולא קיבל להיות מופקדין אצלו, לפיכך ברישות בעלי עומדין, רב חנא בר חנילאי תלא בשרא בעיבאר דרשא, וחפידיו אצל בעל הבית בערב יו"ט, ואתא ביד"ט לגבי רב הונא, וא"ל מהו למישקליה ולמילוי היום בחוום שלי, א"ל אי את תלית ליה בעיבאר דרשא מוכחא מילתא דלא אפקדיה לגבי מריה דביבא, ואע"ג דאמר רב כרגלי המופקדין אצלו בכי האי גוונא מודי רב דהוא כרגלי המפקיד, ואי את אפקדיה גבייהו ואינהו תלו לא תשקול. ואקשינן וכי האי גוונא אי אינהו תלו, והאמר שמואל שור של פטם כרגלי כל אדם, דכיון דמכריז עליה כל אדם דעתיה עליהו, וכ"ש זה שכבר קנה. א"ל רבינא לרב אשי א' ואי הוה איהו תלי שקיל, והא"ר יוחנן הלכה כר' דוסא דאמר הלוקח בהמה מחבירו מעיז"ט שלא נחנה לרועה אלא ביד"ט הרי הוא כרגלי הרועה, ואוקימנא ברועה אחר. א"ל רב אשי לרב כהנא ואי אינהו תלו לא שקיל, והתנן השואל כלי מחבירו מערב יו"ט כרגלי השואל, הנה אע"פ שהן ברישות המשאיל כרגלי השואל הן. ואסיקנא אלא רב הונא הכי קאמר, רב חנא בר חנילאי גברא וסריד בשמעתיה

עין משפט ונר מצוה